

Η καταγραφείσα αυτή στο Ευαγγέλιο παράδοση, περί θεραπείας ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ πάθησης με τον ερχομό του αγγέλου, και μάλιστα στον πρώτο ΜΟΝΟ που κάθε φορά έμπαινε στο νερό, υποδηλώνει Σημείο εκ Θεού και όχι ιαματικά λουτρά. Γιατί θεράπευε όμως έναν μόνο κάθε φορά ο άγγελος και όχι όλους μαζί; Ίσως γιατί η αναμονή που συνοδεύεται με πίστη είναι μεγαλύτερο θαύμα από την ίδια τη θεραπεία, αλλά και διότι ο ΠΟΝΟΣ μπορεί να οδηγήσει αληθινότερα και βαθύτερα κάποιους στο Θεό απ' ό,τι η υγεία. Παραδείγματα είναι: ο σκόλοψ της σαρκός του αποστόλου Παύλου που τον βοηθούσε να ταπεινώνεται, ο Μίλτων που είδε με την τύφλωσή του καθαρότερα τα μυστήρια της πίστεως και τα τραγούδησε στον «Απολεσθέντα Παράδεισό» του, ο Μπετόβεν που αν και ήταν κουφός έφτασε τη μουσική του σε θεία ύψη και ο εξαιρετός Πασκάλ, που ένεκα σωματικής αρρώστιας παρακινήθηκε προς την χριστιανική ζωή. Επιπλέον, για τη σωτηρία μας ο Θεός επιζητεί ζωντανή πίστη και όχι απλά συμφέρον, ακόμη και αν αυτό είναι ζήτημα υγείας. Η θεραπεία μας άλλωστε δεν είναι μαγική υπόθεση, αφού ο ίδιος ο Θεός είναι η πραγματική μας λύτρωση, είτε είμαστε υγιείς είτε όχι.

Όταν ο Ιησούς βρέθηκε εκεί κατά τη γιορτή της εβραϊκής Πεντηκοστής (ανάμνηση της προσφοράς του Νόμου από το Θεό στο όρος Σινά) συνάντησε έναν άρρωστο, ημιπαράλυτο μάλλον, για τον οποίον ήξερε ο Χριστός ότι ήταν κληήρης για 38 ολόκληρα χρόνια. Πώς το γνώριζε αυτό ο Ιησούς; Το γνώριζε διότι είναι Θεάνθρωπος και αυτό φαίνεται όχι μόνο από τα ασύλληπτα θαύματα που έκανε και εξακολουθεί να πραγματοποιεί, όχι μόνο με τη μοναδική αναμαρτησία του, όχι μόνο με τις θαυμαστές προφητείες που επαληθεύτηκαν σ' αυτόν αλλά και τις επαληθευθείσες προφητείες που ο ίδιος εξήγγειλε, όχι μόνο με την θεία διδασκαλία του και την ανάστασή του, αλλά και με τις ιδιαίτερου βάθους προορατικές αποκαλύψεις του προς τους μαθητές του και τους γύρω του ακροατές. «Δεν χρειαζόταν να τον πληροφορήσει κανείς για έναν άνθρωπο, γιατί ΑΥΤΟΣ ΗΞΕΡΕ ΚΑΛΑ τι είχε καθέννας μέσα του» (Ιω. 2, 25).

Ο Ιησούς ρώτησε αμέσως μετά τον ασθενή αν ήθελε να γίνει καλά. Γιατί τέτοια ερώτηση; Διότι ορισμένοι άρρωστοι είναι αλήθεια ότι δεν θέλουν να αποκτήσουν την υγεία τους (ή να πιστέψουν), επειδή ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΕΙ να μείνουν έτσι! -Διαφορετικά, θα ήσαν υποχρεωμένοι να αλλάξουν και τρόπο ζωής! Και ο Θεός ως γνωστόν δεν παραβιάζει πόρτες συνειδήσεων και βουλήσεων. Σε κάποια λιτανεία λ.χ. των λειψάνων του αγίου Μαρτίνου στην Ευρώπη, διαδόθηκε, όπως και πράγματι συνέβαινε, ότι απ' όπου περνάει ο άγιος θεραπεύονται οι ασθενείς και κατάκοιτοι. Τότε ένας σακάτης επαίτης είπε στον διπλανό του: 'πάμε να φύγουμε σύντροφε, γιατί αν περάσει από εδώ το λείψανο και γίνουμε καλά, πώς θα ζήσουμε μετά;'

'Κύριε, αποκρίθηκε ο άρρωστος, ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΝΕΝΑΝ να με ρίξει στη δεξαμενή. Πάντοτε προλαβαίνει άλλωστε κάποιος άλλος και πέφτει πρώτος μέσα'. Στα λόγια του κληήρη ασθενή διακρίνουμε την ανάγκη για συντροφιά και κοινωνία με τους συνανθρώπους του, που ο Θεός την ικανοποιεί με την θεραπεία που προσφέρει, αλλά και τη σκληρότητα και τον ανταγωνισμό της κοινωνίας, που πολλές φορές δυστυχώς οδηγεί στην απομόνωση και τον παραγκωνισμό πολλούς. Ο Ιησούς τού απαντά: «ΣΗΚΩ, ΠΑΡΕ ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΣΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΠΑΤΑ». Αμέσως ο άνθρωπος έγινε

καλά, σήκωσε το κρεβάτι του (τον κράββατόν του στην ελληνιστική κοινή) και περπατούσε. «Όπου Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξις». Ο δε Ιησούς έφυγε αμέσως από εκεί, απαρατήρητος, εξαιτίας του πλήθους που είχε μαζευτεί. Αυτό το έκανε και σε άλλες περιπτώσεις για να μην τον αναγορεύσουν εσφαλμένα κοσμικό ηγέτη τους και του δώσουν πολιτικές και στρατιωτικές διαστάσεις (βλ. και Ιω. 6,15).

Ο σκανδαλισμός των Ιουδαίων, και μάλιστα μιας μερίδας που υποκινούσε τους ομοεθνείς τους εναντίον του Ιησού, προέκυψε έντονα από τις θεραπείες του ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ. Μετά την Βαβυλώνια ιδιαίτερα Αιχμαλωσία θεωρούσαν οι Ιουδαίοι την αργία του Σαββάτου -ημέρα λειτουργικής κατάπαυσης και ησυχίας, σε ανάμνηση της ανάπαυσης του Θεού την έβδομη ημέρα της Δημιουργίας- ως την σπουδαιότερη εντολή. Για την ημέρα αυτή μάλιστα είχαν ορισθεί 39 απαγορεύσεις για συγκεκριμένες εργασίες. Επίσης ορισμένοι εβραϊκοί κύκλοι θορυβήθηκαν ιδιαίτερα εξαιτίας της εντολής που έδωσε ο Χριστός στον πρώην ασθενή να σηκώσει την ημέρα του Σαββάτου το κρεβάτι του. Το σημαντικότερο ερώτημα του παρόντος κειμένου στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη είναι επομένως το εξής: ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ; Διότι αν είναι -αποκαλύπτεται ότι είναι- τότε είναι Κύριος και Θεός, αφού μόνο ο Θεός έχει το δικαίωμα να αναιρεί ή να αναθεωρεί τις διατάξεις και εντολές του Νόμου, που ο ίδιος θέσπισε. Και το συμπέρασμα εξάγεται λογικό επίσης: Αφού ο Ιησούς κάνει μοναδικά θαύματα και το Σάββατο, άρα είναι ο Υιός του Θεού, όπως ο ίδιος ισχυρίζεται. Διαφορετικά, αν δηλαδή παραπλανούσε τον κόσμο, δεν θα του επέτρεπε ο Θεός να θαυματοουργεί!

Όταν στη συνέχεια οι Ιουδαίοι άρχοντες ανέκριναν τον θεραπευμένο, εκείνος, με το ίδιο σκεπτικό περίπου, ορθώς απάντησε: 'Είναι δυνατόν να παρακούσω κάποιον που, αφού με έκανε καλά, μου υπέδειξε μετά να σηκώσω το κρεβάτι μου;' Δηλαδή, σαν να τους έλεγε: Αν δεν είναι εκ Θεού, τότε πώς ο Θεός τού επιτρέπει να θεραπεύει; Και, αφού θεραπεύει, δεν οφείλω να τον υπακούσω; Όταν αργότερα τον συνάντησε ο Ιησούς στον ναό, του είπε: «Βλέπεις, έχεις γίνει καλά. Από δω και πέρα όμως μην αμαρτάνεις, για να μην πάθεις τίποτα χειρότερο». Του επισημαίνει ο Ιησούς πως η αρρώστια προϋποθέτει την αμαρτία, είτε ως προσωπικό κακό είτε ως αρρώστια της φύσεώς μας. Και ότι η Χάρη του Θεού αποτραβιέται από κάποιον που αμαρτάνει συνεχώς ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΜΕΤΑΝΟΕΙ. Στον τελευταίο ΕΝΔΕΧΕΤΑΙ να συμβούν ανεπανόρθωτες καταστάσεις, αφού ΟΙΚΕΙΟΘΕΛΩΣ αρνείται τη Θεία προστασία (βλ. Ματθ. 12, 43-45).

Τέλος, οι Ιουδαίοι ακριβώς γι' αυτό κατεδίωκαν τον Ιησού και ήθελαν να τον σκοτώσουν: Γιατί έκανε τα έργα αυτά το Σάββατο, και γιατί τους έλεγε: «Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΩΣ ΤΩΡΑ, ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΙ ΕΓΩ ΕΡΓΑΖΟΜΑΙ» (Ιω. 5,16-17). Τόνιζε δηλαδή αποκαλυπτικά την θεία του φύση, ότι είναι κατά φύσιν Υιός του Θεού και όχι ηθικά, ότι έχει την αρμοδιότητα του εσχατολογικού Κριτή των πάντων. Οι Ιουδαίοι άρχοντες λοιπόν, και κάποιες ομάδες φανατικών πιστών, ζητούσαν ολοένα περισσότερο να τον σκοτώσουν, «όχι μόνο γιατί παραβίαζε τους κανόνες του Σαββάτου, αλλά και γιατί ονόμαζε τον Θεό πατέρα του, ΕΞΙΣΩΝΟΝΤΑΣ έτσι τον εαυτόν του με τον Θεό» (Ιω. 5,18). Στη συνέχεια μάλιστα τού κατά Ιωάννη Ευαγγελίου φαίνεται καθαρά στα λόγια του Χριστού η εξουσία που έχει από τον

Πατέρα του να ανασταίνει νεκρούς, να μοιράζει τη ζωή, να κρίνει τους ανθρώπους, να τιμάται όπως και ο Πατέρας του, να χορηγεί τον ουράνιο άρτο, που χαρίζει αφιλοκερδώς σ' αυτούς που πεινούν για πνευματική τροφή και λύτρωση (Ιω. 5, 19 κ.ε.).

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, Ελληνικής Βιβλικής Εταιρίας, Αθ. 2003

ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Α΄ Κεφ. 1-12), Σάββα Αγουρίδη, εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλ. 2005

ΨΙΧΙΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ, Συλλογή Κ. Κούρκουλα, Αθ. 1973

Εικόνα: Η κολυμβήθρα της Βηθεςδά.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: “Η κολυμβήθρα της Βηθεςδά, που περιγράφεται στον Ιωάννη, έχει τοποθετηθεί στο βόρειο-ανατολικό τετράγωνο της παλιάς πόλης της Ιερουσαλήμ, στο τετράγωνο που ονομαζόταν Bezetha ή «Νέα Πόλη», τον πρώτο αιώνα μ.Χ. Το 1888, οι ανασκαφές που έγιναν κοντά στο ναό της Αγίας Άννας, σ' αυτό το τετράγωνο, αποκάλυψαν τα απομεινάρια ενός αρχαίου ναού που ήρθαν για να σημειώσουν τη θέση της Βηθεςδά. Ανασκαφές που έγιναν αργότερα καθόρισαν την ίδια την κολυμβήθρα ή μάλλον δυο κολυμβήθρες, που βρίσκονταν η μια βόρεια κι η άλλη νότια και χωρίζονταν μεταξύ τους από ένα βράχο. Προστεγάσματα με στύλους βρίσκονταν, όπως φαίνεται, στις τέσσερις πλευρές και στα χωρίσματα. Ο «χάλκινος πάπυρος» του Κουμράν δίνει το όνομα στον Εβραϊκό δυϊκό αριθμό, «Beth'esh - dathain», «ο τόπος των δυο διαχύσεων»”
Από: https://www.christianity-science.gr/files/Bruce_Keimena_Kainis_Diathikis.pdf: - F.F. Bruce, «Τα κείμενα της Καινής Διαθήκης: Είναι άραγε αξιόπιστα;», εκδ. Πέργαμος, Αθ. 2000, σελ. 46